

SŁOWNIK RADIESTETY

Czyli zbiór pojęć związanych z radiestezją
opracowany przez mistrza radiestezji płk. Stanisława Polaka

Niniejsze opracowanie jest próbą uporządkowania wybranych pojęć, związanych z biocenotyką, ochroną środowiska, szeroko pojętą geotroniką z hydrologią, biotroniką z hodowlą i uprawami różnego rodzaju oraz poszukiwaniami – wszędzie tam, gdzie w różnym zakresie stosowane są metody radiestezyjne.

Uporządkowanie języka – pojęć jest sprawą ogromnie ważną ponieważ jest jednym z warunków każdej nauki, naukowych i technologicznych działań.

Jest to ważne nie tylko w codziennej działalności i praktyce radiestezyjnej, a zwłaszcza w procesie szkolenia, gdzie należy używać możliwie ścisłych pojęć, określeń, definicji, ale przede wszystkim w kontaktach ze światem inżynierskim, który jest odbiorcą opracowań, ocen czy konsultacji (radiestezyjnych) i bezpośrednimi użytkownikami tych działań, niosących ludziom poprawę warunków życia.

Koniecznym jest jak najszybsze zwalczenie zagrożeń, jakie wprowadza działalność handlowa różnymi przedmiotami i literaturą popularną z pogranicza radiestezji.

W „Zbiorze pojęć...” uwzględniono nie tylko terminy stosowane w Stowarzyszeniu Rzeczoznawców Radiestezji, lecz również inne źródła /wg bibliografii/, wybierając je z pośród poprawnych te, które mają najbardziej zwięzłą, encyklopedyczną formę, możliwość rozwoju oraz zrozumiałość dla innych, współdziałających dziedzin wiedzy i techniki.

Praktyczną nowością „Zbioru pojęć...” jest odejście od układu alfabetycznego i ułożenie pojęć w Działach, odpowiadających potrzebom merytorycznego korzystania.

Układem pojęć w dziale kieruje zasad „od ogółu do szczegółu”, tak aby jedno wpływało z drugiego, a przy czytaniu w odwrotnej kolejności aby następowało rozszerzenie problemu.

W redakcji pojęć starano się o podobną budowę nowoczesnego spojrzenia i encyklopedyczną zwięzłość. Gdzie jednak potrzebne było rozszerzenie stosowano z reguły przykłady klasyczne ze znanej literatury.

Przedstawione pojęcia nie wyczerpują całego słownictwa, lecz stanowią niezbędne uściślenia w najczęściej używanych określeniach i powodują lepsze zrozumienie tych zagadnień.

Przewiduje się następne rozszerzone wydanie, którym będziemy starali się spełnić życzenia i słuszne uwagi, jakie nadeszły nam Czytelnicy – Odbiorcy.

POJĘCIA OGÓLNE | ŚRODOWISKO | TEREN – OCENA | MODEROWANIE TŁA

| POJĘCIA PODSTAWOWE | TECHNIKA I PRAKTYKA

DZIAŁ 1

POJĘCIA OGÓLNE

Radiacja • Radiesteta • Radiestezja • Psychotronika • Geotronika • Biotronika •
Fitotronika • Środowisko

RADIACJA (łac. radiatio = promieniowanie) – jest to pojęcie obejmujące wszelkie formy oddziaływania na odległość, w czasie i przestrzeni, a nie dające się sklasyfikować metodami opartymi na bezpośredniej obserwacji zmysłowej. Pochodzą one z różnego rodzaju źródeł. Klasyfikacja radiacji radiestezyjnej może się różnić od klasycznej klasyfikacji fizycznej ze względu na różne metody badań. Zwyczajowo przyjęło się, że synonimy pochodzące z języka łacińskiego i greckiego mają (obejmują) szersze znaczenie. Pojęcie „promieniowanie” należy zostawić dla przykładów badanych metodami fizycznymi, a pojęcie „radiacja” – stosować w pozostałych przypadkach badania innymi metodami.

RADIESTETA – jest to człowiek zdolny i przygotowany do odbioru i przetwarzania wewnętrznego różnych typów radiacji na bodźce fizjologiczne, będące uświadomionymi odczuciami lub wskazaniami radiestety oraz umiejący je zinterpretować. O mistrzostwie radiestety decydują w równej mierze wrodzone predyspozycje – zdolności, stan psychofizyczny, przygotowanie, czyli gruntowna wiedza oraz nabyte praktyczne umiejętności.

RADIESTEZJA (łac. radius=promień oraz grec. aesthesis = wrażliwość, odczuwanie) – jest to nauka o świadomym odbiorze różnych rodzajów radiacji, przekształcanie jej na wskazania oraz interpretacja odczuć i wskazań radiestety. Naukowa interpretacja obejmuje również zbieranie i uogólnianie danych empirycznych, budowanie modeli obserwowanych zjawisk oraz stałe rozbudowywanie wiedzy teoretycznej i praktycznej. W bibliografii istnieje kilka innych, względnie prawidłowych definicji. Powyższa została wybrana jako najbardziej encyklopedyczna, zwięzła i otwarta na dalszy rozwój.

PSYCHOTRONIKA – jest to dziedzina wiedzy o oddziaływaniu obiektów żywych i świadomych z innymi obiektami i procesami (ożywionymi i nieożywionymi). Psychotronika zajmuje się badaniem, opisywaniem i stosowaniem związków świadomości z dowolnymi procesami fizjologicznymi, biologicznymi i socjologicznymi. Przebieg działań psychotronicznych zależy od stanu świadomości eksperymentatora i współuczestników oraz szeroko pojętych warunków zewnętrznych.

GEOTRONIKA – to nauka zajmująca się stosowaniem metod radiestezyjnych do badania i opisu zjawisk, występujących na powierzchni ziemi i pod nią, a także badaniem i opisem świadomego oddziaływania na procesy i zjawiska z tym związane.

BIOTRONIKA – jest to nauka o stosowaniu metod radiestezyjnych do badania i opisu zjawisk oraz procesów w organizmach żywych oraz do badań i opisu świadomego oddziaływania na te procesy i zjawiska. Zajmuje się również badaniem wpływu różnych czynników środowiskowych, jak i badań pożywienia, leków, odzieży, materiałów budowlanych na ludzi i zwierzęta oraz profilaktykę medyczną i weterynaryjną.

FITOTRONIKA – nauka zajmująca się stosowaniem metod radiestezyjnych do badania i opisu zjawisk związanych z roślinami, ich wpływem na zwierzęta i inne rośliny. Bada ona także wzajemne związki, sympatie i antypatie, polaryzację i jonizację powietrza wytwarzanego przez rośliny. Wiele elementów fitotroniki jest wykorzystywanych w rolnictwie, ogrodnictwie, hodowli itp.

DZIAŁ 2

ŚRODOWISKO

Środowisko • Ekologia • Ekosystem • Nisza ekologiczna • Biocenologia • Biocenotyka
 • Biocenoza • Biosfera • Ochrona środowiska • Pato- • Patologiczny • Patologia •
 Patogeniczność • Patogeniczny • Patogenność • Patogen • Geopatyczność • Biopatyczność
 • Geo- • Geotronika • Geomancja • Spektrum geopatyczne • Rodzaje radiacji • Radiacja
 geopatyczna • Cieki wodne • Warstwa wodonośna – wodonosiec • Miąższość warstwy
 wodonośnej • Deformacje geologiczne • Złoża i złoża mineralne • Ruszt globalny •
 Radiacja ziemna – jądra ziemi • Radiacja towarzysząca zjawiskom radioaktywności •
 Promieniowanie sztuczne • Teren i jego ocena • Moderowanie tła

ŚRODOWISKO – ogół czynników ekologicznych, zarówno abiotycznych, jak i biotycznych, mających znaczenie dla życia i rozwoju danego gatunku, lub jego populacji. Są to więc inne organizmy, przedmioty i zjawiska, występujące w otoczeniu i znajdujące się na zewnątrz podmiotowego organizmu (gatunku)

EKOLOGIA – to interdyscyplinarna nauka o środowisku przyrodniczym, obejmująca całość lub model stosunków między organizmami żywymi, a ich środowiskiem. Środowiskiem każdego organizmu są wszystkie rzeczy i zjawiska występujące we wszechświecie i znajdujące się na zewnątrz tego organizmu.

EKOSYSTEM – jest to jednostka ekologiczna, obejmująca wszystkie organizmy żywe na danym obszarze (biocenoza) i współdziałające z nimi środowisko fizyczne (biotop). W każdym ekosystemie zachodzi obieg materii i przepływ energii. Ekosystem stanowić może łąka, staw, jezioro, las itp.

NISZA EKOLOGICZNA – jest to biologiczna pozycja populacji danego gatunku w biocenozie, określona przez właściwości biologiczne i ekologiczne tej populacji oraz jej związki ze środowiskiem biotycznym i abiotycznym ekosystemu.

BIOCENOLOGIA – jest działem ekologii, nauką zajmującą się badaniem struktury i dynamiki naturalnych zgrupowań organizmów żywych, zamieszkujących określone środowisko, a także zależnością między nimi.

BIOCENOTYKA – zapis z Encyklopedii (EP'62) jest przestarzały i nieprecyzyjny – niektórzy odczytują równoznaczność pomiędzy „biocenologią”, która jest nauką teoretyczną, a „biocenotyka” zajmującą się zastosowaniami zasobów i wiedzy biocenologii. W dynamicznym rozwoju ekologii i ochrony środowiska biocenotyka nabrała znaczenia

w określaniu i tworzeniu warunków środowiska, jakie potrzebne są do prawidłowego rozwoju zgrupowań organizmów żywych. Uznając ten rozwój znaczeniowy, przyjmujemy pojęcie biocenotyka i biocenotyczne do działań inżynierii środowiska.

BIOCENOZA – jest to zespół organizmów roślinnych i zwierzęcych żyjących w określonym środowisku, obszarze, w którym stosunki ilościowe utrzymują się ogólnie na tym samym zbilansowanym poziomie i są powiązane wzajemnymi zależnościami.

Współzależność organizmów, zwłaszcza producentów, konsumentów i reducentów warunkuje zdolności samoregulacyjne biocenoz, czego wyrazem jest panująca w nich równowaga biologiczna

BIOSFERA (sfera biotyczna) – jest to strefa życia, przestrzeń zamieszkała przez organizmy żywe. W odniesieniu do Ziemi strefa ta obejmuje powierzchnię oraz górną warstwę skorupy ziemskiej i dolnych części atmosfery do wysokości na jakiej mogą jeszcze występować organizmy żywe.

OCHRONA ŚRODOWISKA – to całokształt przedsięwzięć, mający na celu ochroną wszystkich elementów otoczenia przed niekorzystnym wpływem działalności człowieka oraz takie kształtowanie jego środowiska, aby zapewniało optymalne warunki rozwoju fizycznego i psychicznego. Ochrona środowiska to także działanie w celu zachowania w nie pogorszonym stanie elementów przyrodniczych o charakterze naturalnym.

PATO – (grec. pathos=choroba, cierpienie) – zazwyczaj pierwszy człon wyrazów złożonych, wskazujący na związek z chorobą tego, co oznacza człon drugi, względnie poprzedzający.

PATOLOGICZNY – chory, chorobowy, zwyrodniały, niezdrowy

PATOLOGIA – jedna z podstaw medycyny, nauka zajmująca się dociekaniami przyczyny i mechanizmu choroby, dolegliwości oraz badaniem chorobowych zmian strukturalnych i czynnościowych.

PATOGENICZNOŚĆ – przyczyny i warunki wywołujące chorobę, dolegliwość, zwyrodnienia.

PATOGENICZNY – wywołujący, powodujący dolegliwość, chorobę, zwyrodnienia.

PATOGENNOŚĆ – jest to określenie oddziaływania, wywołujące różnego rodzaju szkody w organizmach żywych i materii nieożywionej, wyrażające się niekorzystnym wpływem na poszczególne organa i metabolizm, powodujące uszkodzenia i zwyrodnienia lub osłabienie, względnie zniszczenie składowych, spękanie itp.

PATOGEN – to czynnik, powodujący choroby, lub negatywne zmiany w organizmach człowieka, zwierząt czy roślin (bakterie, wirusy, pasożyty, grzyby i wiele innych).

GEOPATYCZNOŚĆ – jest to potencjalna szkodliwość radiacji pochodzenia ziemskiego na organizmy żywe i materię nieożywioną, wyrażająca się niekorzystnym wpływem na całość organizmu, konstrukcji, budowli itp.

BIOPATYCZNOŚĆ – jest to potencjalna szkodliwość radiacji – promieniowania pochodzenia innego niż ziemskie – sztucznego na organizmy żywe, wyrażająca się złym wpływem na całość organizmu, złe samopoczucie, okresowe lub stałe zmiany chorobowe.

GEO – (grec. ge = ziemia) – to pierwszy człon wyrazów złożonych, oznacza związek z Ziemią, kulą lub skorupą ziemską (np. geodezja, geologia, geotronika itp.)

GEOTRONIKA – to nauka zajmująca się stosowaniem metod radiestezyjnych do badania i opisu zjawisk, występujących na powierzchni ziemi i pod nią, a także badaniem i opisem świadomego oddziaływania na procesy i zjawiska z tym związane.

GEOMANCJA – jest to dziedzina wiedzy, zajmująca się sytuowaniem wznoszonych przez człowieka obiektów i organizowaniem użytkowanych terenów tak aby w sposób optymalny wykorzystać pozytywne oddziaływanie otoczenia. Najbardziej była ona rozpowszechniona w Chinach, gdzie zwano ją feng-shui

SPEKTRUM GEOPATYCZNE – jest to zespół różnego rodzaju radiacji geopatycznych, zjawisk lub czynników pochodzenia ziemskiego, tworzących określoną całość i zbiorowo oddziaływujących na składniki środowiska. Kompleksowe oddziaływanie to łączne działanie wszystkich niezależnych i współzależnych elementów radiacji.

RODZAJE RADIACJI – w zależności od charakteru źródła emisji radiacje dzielą się na naturalne i sztuczne (wywołane urządzeniami technicznymi). Radiacje naturalne tworzą na powierzchni ziemi i nad nią strefy oddziaływania określonych form i kształtów, które stanowią różne rodzaje radiacji geopatycznej. Podana kolejność nie jest w żadnym stopniu klasyfikacją.

RADIACJA GEOPATYCZNA – jest wynikiem różnego rodzaju źródeł:

C – cieków wodnych wglębnych

G – deformacji geologicznych (pod powierzchnią ziemi)

M – złóż i złogów mineralnych

R – rusztu globalnego (siatki Hartmanna i diagonalnej Currego)

Z – jądra Ziemi – ziemiska

TR – zjawisk towarzyszących radioaktywności

CIEKI WODNE (wglębne, podziemne) występujące na kilku horyzontach – są to uprzywilejowane drogi filtracji wody w warstwach wodonośnych lub szczelinach. Mogą się one „krzyżować” w planie, powodując lokalne spotęgowanie siły oddziaływania na ludzi i zwierzęta dłużej przebywające w tych miejscach.

Radiacja cieków wodnych, znana od tysięcy lat, najczęściej spotykana, czasem bardzo silna, występuje w formie pasa, przeważnie o szerokości

0,5-3 i więcej metrów, w których szczególne obciążenie stanowią kilkunastocentymetrowej szerokości obrzeża i kilkucentymetrowa oś energetyczna. Główne strumienie radiacji emitowane są prostopadle do środka Ziemi, choć niewielka jej część rozchodzi się skośnie pod kątem 45 stopni oraz kątami mniejszymi, jako tzw. radiacja sygnalizująca.

Radiację cieków wodnych oznacza się literą „**C**”

WARSTWA WODONOŚNA (WODONOSIEC) – jest to warstwa małoprzepuszczalna, na której woda może się zatrzymać i ewentualnie wydostać np. przez źródło lub wywierconą studnię. Woda może się utrzymywać tylko w warstwie dostatecznie porowatej i przepuszczalnej. Warstwą wodonośną najczęściej są piaski, piaskowce, żwiry, porowate wapienie. Grubość warstwy wodonośnej waha się od kilku centymetrów do wielu metrów.

MIAŻSZOŚĆ WARSTWY WODONOŚNEJ – jest to grubość warstwy po wypełnieniu wodą. Przy warstwach wodonośnych pochyłonych, miąższość rzeczywista jest często mniejsza od pozornej – tej, jaką stwierdzamy za pomocą wiercenia.

DEFORMACJE GEOLOGICZNE – /np. uskoki, zapadliska/ – emitują często radiacje pasmowe o charakterystyce podobnej do radiacji cieków wodnych. Różnią się tym, że nie występuje w nich typowa dla cieków oś energetyczna /QPN/

W rejonach podgórskich mogą być poważnym składnikiem obciążenia tła, natomiast w rejonach nizinnych występują rzadziej.

Deformacje geologiczne tworzą również gęste (3-4m) równoległe układy, zwane systemami szczelinowymi, które mogą być częściowo i okresowo nawodnione.

Radiacje deformacji geologicznych oznacza się symbolem „**G**”.

ZŁOŻA I ZŁOGI MINERALNE – emitują radiacje geopatyczne znane od dawna, ale nie posiadające wielu wartościowych opisów (jak np. ciek wodny) ponieważ ludzie skuteczniej unikali terenów objętych tym promieniowaniem, jak również ze względu na wielką ilość różniących się promieniowaniem minerałów. Dlatego też reguły w tej grupie przypadków nie są jeszcze opisane, nieustalone są relacje pomiędzy wielkością, głębokością i rodzajem promieniującego złoża. Stwierdzono natomiast, że płytkie i małe złoże (np. solne) silniej promieniuje, niż głębsze i duże złoże.

Radiację złóż i złogów mineralnych oznacza się symbolem „**M**”.

RUSZT GLOBALNY (siatka globalna, geobiologiczna, Hartmanna, szwajcarska) – jest to rodzaj radiacji geopatycznej, zaliczanej do grupy promieniowań sieciowych. Ruszt globalny otacza kulę ziemską. Według niemieckiego radiestety dr E. Hartmanna, jest on wypadkową emitowanych przez słońce fal stojących oraz promieniowania pochodzącego z jądra Ziemi. Pasma rusztu w strefie Europy mają szerokość około 20 cm i układają się wg stron świata w odstępach 2 – 2,5 m, w kierunku północ – południe oraz 2,5 – 3 m w kierunku zachód – wschód.

Ruszt posiada wzmocnione pasma tzw. II° i III° w rytmie /module/ co 2 x 7, a więc odpowiednio ok. 35-42 i 250-300 m.

Wyodrębniono również ruszt diagonalny Currego, który jest słaby, ale wykazywać może miejscami większą aktywność.

Promieniowanie rusztu globalnego odkryto stosunkowo niedawno, chociaż wiele wskazuje, że znano je już w Starożytności.

Skutki tego zjawiska znacznie „słabszego” w oddziaływaniu od cieków wodnych, a przy tym powszechnie występujące, były przez pewien czas poważnie przeceniane. Obecnie ocenia się, że ma ono znaczenie negatywne na pasmach i węzłach II° oraz z reguły w skojarzeniu ze strefami cieków wodnych.

Radiację rusztu globalnego oznacza się symbolem „**R**”.

RADIACJA ZIEMSKA – JĄDRA ZIEMI – jest to radiacja wypływająca prostopadle z jądra Ziemi i jest odbierana na całej powierzchni, a najłatwiej w przestrzeniach pomiędzy źródłami innych, mocniejszych radiacji. Mimo, że jest ona słaba (1-4° SRW/m²) wiele wskazuje na to, że odgrywa główną rolę (przez ogólne, wzbudzające „podświetlenie”) we wzbudzeniu źródeł innych radiacji ziemskich oraz pewnej „koordynacji” ich emisji. Potwierdza to duża skuteczność moderatorów dostrajanych do radiacji tła.

Radiację ziemską /jądra/ oznaczamy symbolem „**Z**”.

RADIACJA TOWARZYSZĄCA ZJAWISKOM RADIOAKTYWNOŚCI – wyodrębniona w latach osiemdziesiątych XX wieku przez mgr inż. Jerzego Woźniaka. Występuje ona w formie „plam” o powierzchni około 1 m do kilku metrów kwadratowych, lub zajmujących znacznie większą powierzchnię skupisk takich plam, prawdopodobnie pochodzenia meteorytowego.

Radiacje te występują niekiedy w obrębie głębszych cieków wodnych (wypłukiwanie), lub na wysypiskach żużla itp. „Plamy” te, choć na ogół słabe, sumując się z resztą radiacji, wpływają lokalnie na zwiększenie obciążenia tła, które łącznie z tym składnikiem może spaść poniżej granicy przydatności np. na cele budownictwa mieszkaniowego. Jest rzeczą ciekawą, że radiacja towarzysząca radioaktywności ma przeciwny znak (-) do radiacji cieków wodnych (+), ale sumowanie obciążeń dokonuje się przez dodawanie ich naturalnych wartości cyfrowych, bez względu na znak

Radiację towarzyszącą zjawiskom radioaktywności oznacza się symbolem „TR”.

PROMIENIOWANIE SZTUCZNE – jest wywoływane urządzeniami technicznymi jako cel główny (światło, fale radiowe itp.) względnie jako produkt uboczny – straty przy przesyłkach energii, przemianie w ruch itp. Promieniowania sztuczne są zjawiskami fizycznymi (elektryczne, magnetyczne, elektromagnetyczne radioaktywne), są mierzalne aparaturowo, więc zgodnie z podziałem pojęć należy stosować nazwę „promieniowanie”, a nie „radiacja”, która jest przeznaczona dla oddziaływań niemierzalnych /jeszcze/. Nie należy używać również pojęcia „geopatyczne” ponieważ promieniowanie to, mimo szkodliwości, nie jest pochodzenia ziemskiego (geo-). Właściwszym będzie określenie biopatyczne.

Tego rodzaju szkodliwość promieniowań sztucznych daje też się mierzyć radiestezyjnie w skali SRW (gdzie pomiar jest przeniesiony na odbiornik – na szkodliwość dla człowieka). Pozwala to na łączną ocenę obciążeń tła, pochodzących od cieków, deformacji geologicznych, złóż mineralnych oraz od promieniowania linii wysokiego napięcia, anten radiowych, a nawet hałasu.

Łączna wartość obciążeń – oceny biocenotycznej wartości terenu wyrażona będzie $\text{a} \cdot n_1 + n_2 + n_3 \text{ } ^\circ\text{SRW/m}$

DZIAŁ 3

TEREN I JEGO OCENA

Teren • Tło terenu • Fizjografia • Typokategorie terenu • Obciążenie tła terenu • Ocena biocenotycznej wartości terenu • Pomiar radiacji • Mierzenie • Wzorzec modelowy • Skala • System pomiarowy – Skala SRW • Stopień SRW • Klasyfikacja • Kwalifikacja • Strefa – strefy • Izarytmy • Ekspozycja dobową • Wrażliwość funkcji • Interpretacja i wnioski interpretacyjne • Prognozowanie zmian tła terenu

TEREN – jest to przestrzeń ziemi, od dużych obszarów gruntu do działki gruntowej – przestrzeń stosowana, przeznaczona do określonego celu.

Przedmiotem ocen są głównie tereny przeznaczone na cele inwestycyjne, zazwyczaj budownictwa kubaturowego: mieszkaniowego, zdrowia, a także przeznaczonego na szkoły, usługi, handel, produkcję przemysłową, biura, składy oraz wypoczynek, w tym tereny zielone.

TŁO TERENU – jest to pełna charakterystyka terenu, stanowiąca połączenie czynników fizjograficznych, zawartych na mapach i opisach z нефizjograficznymi (niewidzialnymi), lecz mającymi istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji prawidłowego wykorzystania terenu. Nawet najlepsze pod względem fizjograficznym tereny mogą mieć obciążenie tła, uniemożliwiające stałe osiedlenie lub inne rodzaje działalności człowieka.

Składniki obciążające tło terenu dzieli się na:– naturalne: opady deszczu, wylewy, stałe wiatry i różne rodzaje radiacji geopatycznej– sztuczne, pochodzące od działalności ludzkiej, nieraz bardzo odległej od badanego terenu: zadymienie, opady pyłów, skażenia, hałas itp.

FIZJOGRAFIA – jest pojęciem związanym z kartografią (plany, mapy geodezyjne). Obejmuje graficzny obraz kształtu i wielkości terenu naturalnego z dokładnymi pomiarami w poziomie i planie, wraz z usytuowaniem obiektów, urządzeń i przekształceń sztucznych (inżynierskich, podziemnych, naziemnych itp.) wraz z opisem. Materiały fizjograficzne obejmują obraz stanu fizycznego, od danych geologicznych do roślinności i są zazwyczaj sporządzane dla każdej branży osobno. Pełny obraz stanowi mapa zbiorcza.

TYPOKATEGORIA TERENU – stanowi ważny, wstępny wyróżnik do dalszego sposobu badań, opracowania dokumentacji i klasyfikacji terenu, oparty na zagęszczeniu i konfiguracji stref geopatycznych. Jest on dostosowany do potrzeb inwestora. Występują trzy podstawowe typokategorie:

I typokategoria – obejmuje tereny o rzadkiej sieci cieków podziemnych, która umożliwia sytuowanie budynków poza ciekami. Wielkość niezapromieniowanych pól powyżej 15 – 20 m x 30 – 50 m, przy układzie zbliżonym do kierunków Pn-Pd oraz W-Z kwalifikuje tereny do typokategorii.

- II typokategoria – obejmuje tereny o mieszanej charakterystyce pośredniej między I i III typokategorią.
- III typokategoria – obejmuje tereny o gęstej sieci cieków (na ogół słabszych), uniemożliwiającej sytuowanie nawet małych budynków całkowicie poza ciekami.

OBCIĄŻENIE TŁA TERENU – jest podstawą oceny biocenotycznej wartości (zdrowotnej) terenu. Radiacjami geopatycznymi obciążającymi tło terenu są:– radiacje cieków wodnych „C”– radiacje deformacji geologicznych „G”– radiacje rusztu globalnego (spolaryzowanego biegunowo – Hartmanna i diagonalnego Currego) „R”– radiacja od złóż mineralnych „M”– radiacja jądra ziemi „Z”– radiacje towarzyszące zjawiskom radioaktywności „TR” Układem odniesienia dla badań tła jest człowiek i optymalne warunki dla jego rozwoju.

OCENA BIOCENOTYCZNEJ WARTOŚCI TERENU – jest to prawidłowa nazwa oceny zdrowotności terenu, zakończona właściwą dokumentacją z wnioskami. Dla większych i „wrażliwych” inwestycji, jak szpitale, sanatoria, zespoły mieszkaniowe, oceny powinno się wykonywać w dwóch fazach:– I. ocena wstępna – czy teren w ogóle kwalifikuje się pod planowaną inwestycję– II. Ocena /pełna/ – z wykazaniem najkorzystniejszych stref inwestycji oraz stref na mniej wrażliwe funkcje, jak: parkingi, place składowe, zieleń itp. Pożądana jest również konsultacja autorów „Oceny...” w trakcie projektowania planu zagospodarowania przestrzennego inwestycji.

W użyciu jest obecnie kilka nieprawidłowych, często wręcz mylących nazw przedmiotowego opracowania, jak np. „ekspertyza radiestezyjna”, „ekspertyza zdrowotności”, „Ocena radiestezyjnej zdrowotności...” itp.

POMIAR RADIACJI – stosuje się do oceny wartości biocenotycznej terenów dla kształtowania środowiska na potrzeby stałego pobytu, działalności i rozwoju człowieka. W zależności od potrzeb inwestycji i występującej konfiguracji źródeł radiacji stosuje się dwa zasadnicze pomiary:– moc radiacji pasmowych zjawisk np. cieków lub uskoku geologicznego, mierzona na 1 mb (bez względu na ich szerokość) wyrażona w stopniach SRW.– natężenie radiacji dla wyodrębnionej strefy o jednakowej charakterystyce, mierzone jako suma uśrednionych mocy na 1 m², wyrażane w stopniach SRW/m².

Pomiary oparte są na modelu – wzorcu fizycznym, w którym średnioroczne promieniowanie odcinka długości 1 m wzorcowego ciek europejskiego, odbierane jako nieobojętne dla Europejczyka średniej odporności wynosi 100° SRW (struktury rzędów wyższych).

Istotą tego systemu pomiaru jest świadome odniesienie pomiarów ze źródła emisji na odbiornik tj. porównywanie potencjalnych obciążeń radiacją na głównym podmiocie badań, jakim jest człowiek. Pozwala to na proste sumowanie obciążeń, pochodzących z różnych źródeł radiacji.

Wykonanie właściwie dobranych pomiarów, uwzględniające główne rodzaje radiacji oraz typokategorię terenu, stanowi podstawę do oceny obciążenia tła i sklasyfikowania jakościowego terenu

MIERZENIE – jest przyrównywaniem badanej (mierzonej) wielkości do ściśle określonego wzorca modelowego lub opisowego zespołu, wyrażone zazwyczaj liczbowo (ilorazem).

WZORZEC MODELOWY – może być to model (fizyczny), np. „1 metr”, do bezpośredniego porównywania (długości), ale również wzorzec opisujący działanie, albo skutek działania mierzonych, określonych zjawisk, np siła wiatru na 1 m², płaszczyzny prostopadłej do jego kierunku, wyrażona w kilogramach na m², albo opisana modelowo skala Beauforta też dla wiatru, względnie opisująca modelowe skutki skala sił trzęsienia Ziemi w stopniach Richtera, lub tp.

Warunkiem wartości wzorca jest dobry, odpowiedni do problematyki człowieka wybór i dokładny opis. Ciąg modeli zaczyna tworzyć skalę.

SKALA – pojęcie skali zostało w dużej mierze wyjaśnione przy omawianiu wzorca modelowego, ale trzeba jeszcze wyraźniej podkreślić, że istotą dobrze przyjętej skali dla potrzeb biocenotyki jest dobre jej „umocowanie” tj: oparcie o punkty stałe, istotne do dobrego rozwoju i działalności człowieka.

Odcinek skali mierzonego zjawiska między punktami stałymi, dzieli się na mniejsze wielkości (np. 10, a najczęściej 100), które są stopniami danej skali. Skale bywają:

- otwarte od „0” w obie strony
- otwarte w jedną stronę od „0” w kierunku dodatnim
- zamknięte, jeżeli założono oparcie skali o zjawiska graniczne.

Aktualnie stosowane są następujące skale:

- SRW – system pomiarowy i skala (otwarta), przygotowana zarówno do pomiarów mocy źródeł radiacji oraz ich natężenia w strefach
- 10 stopniowa biotroniczna – skala otwarta w jedną stronę, do wynikowej oceny zdrowotności terenów; w opisie brak sposobu pomiaru, czy też oceny mocy źródeł radiacji.
- BOVISA – BSM – skala otwarta od absolutnego „0” w jedną stronę, ostatnio przedłużona aż do strefy „czystej duchowej” powyżej 50000 jednostek. Współtwórca skali inż. Sinoneton „przyporządkował” jednostkom skali Bovisa długość fali w angstromach (1A = 10-10 m). Skala według autora opisana jest (ocechowana) przyrównaniem do

mocy cieków, skrzyżowania rusztu, itp. – brak sposobu określenia natężeń radiacji w strefach.

SYSTEM POMIAROWY, SKALA SRW

(SYSTEM STRUKTUR RZĘDÓW WYŻSZYCH)

W 1982 roku został opracowany przez inż. Witolda Piaseckiego system badań oraz ocen terenów i od razu zaczął być stosowany w grupie radiestetów warszawskich. Natomiast w 1983 roku został opublikowany w materiałach „I Toruńskiej Krajowej Konferencji Radiestezyjnej”, a następnie w 1984 r w Toruńskich „Materiałach Szkoleniowych w zakresie stosowania radiestezyj w budownictwie” – zeszyt 1 oraz w 1986 r. w „Podstawach, wytycznych i instrukcjach ocen terenów inwestycji w zakresie obciążenia radiacją geopatyczną”.

Intencją autora było oparcie prac na modelu – wzorcu badań, gdzie układem odniesienia jest człowiek i optymalne warunki dla jego rozwoju.

System SRW jest zbiorem zasad mierzenia i porównywania różnych rodzajów radiacji leżących w strefie wrażliwości człowieka, ale aktualnie poza granicami fizycznych technik pomiarowych.

Zasadniczą modyfikacją tego systemu w stosunku do skali 10 stopniowej było: obligatoryjne określanie gęstości, konfiguracji i rodzajów źródeł obciążenia tła terenu radiacją geopatyczną (tj. ustalenie typokategorii), odpowiednie do tego dokonanie pomiarów i dopiero na tej podstawie ustalenie granic kategorii stref (wg tabeli). Dokonywanie pomiarów w °SRW dla źródeł radiacji oraz w °SRW/m² dla określenia natężenia radiacji w strefie.

Zmiana nazewnictwa, przy zaleceniach terenu do wykorzystania na określone inwestycje: zamiast określenia „stopień szkodliwości geobiologicznej” określa się „dopuszczalne natężenie radiacji w °SRW/m²”

Szanując dorobek wobec skali 10-stopniowej, idea i kryterium kwalifikacji terenów pozostały bez zmian, jednak rysunki oparte konsekwentnie o zasady odwzorowania poziomych obciążeń przy pomocy izolinii (tzw. izoradów) posuwają technikę dalej, dając większy zakres badań i diagnozy.

Istotnym postępem w systemie SRW jest utrzymanie skali liniowej /wszystkie stopnie są sobie równe/ i ustawienie odbioru przez wrażliwość człowieka na krzywej logarytmicznej. Wyjaśnieniem tego jest fakt, że mała różnica wielkości radiacji na niskim poziomie odbierane są łatwo, a na wyższych poziomach odbierana (zauważalna) różnica jest dużo większa.

STOPIEŃ SRW – jest podstawową jednostką do określania obciążeń radiacją geopatyczną (i innymi).

Skalowy podział modelu – wzorca mocy radiacji (SRW) został oparty na zasadzie:

0°SRW – brak radiacji

100°SRW – radiacja średniego ciekłu dla zwykłej odporności człowieka.

Zatem 1°SRW = 1/100 obciążenia średniego ciekłu dla średniej wrażliwości człowieka

Ponieważ pomiar został przeniesiony na odbiornik działań – na człowieka, w stopniach SRW można określić wszystkie inne rodzaje destrukcyjnych oddziaływań na człowieka np. hałasu i pól elektrycznych. Pozwala to na porównywanie łącznych obciążeń kilku możliwych lokalizacji pod kątem wartości biocenotycznej.

KLASYFIKACJA – zazwyczaj strefowa badanych obszarów o nieustalonym jeszcze przeznaczeniu oraz terenów z ogólnym przeznaczeniu polega na podzieleniu ich liniami izarytmicznymi na strefy o jednakowej wartości biocenotycznej – wg tabeli klasyfikacji. Pozwala to prawidłowo wykonywać plany ogólne, dobrać inwestycję do terenu (z wykorzystaniem jego wartości) lub w następnej fazie, przy pracy na wydzielonych

strefach, najkorzystniej zaprojektować zagospodarowanie, aż do ważniejszych fragmentów architektury włącznie.

KWALIFIKACJA terenów inwestycji – jest do pewnego stopnia odwrotnością klasyfikacji, ponieważ jej celem jest sprawdzenie i potwierdzenie, że wskazany lub wyszukany teren dla danej inwestycji się nadaje – kwalifikuje.

Kwalifikacja to interpretacyjny wynik pomiarów ilościowych, dokonany przy znajomości i uwzględnieniu potrzeb sposobu wykorzystania terenu. Rozbudowane i skomplikowane inwestycje, konieczność oszczędnego gospodarowania terenami, powodują zwiększenie ilości czynników, jakie trzeba brać pod uwagę przy prawidłowym zakwalifikowaniu badanego obszaru.

W wyniku tych badań wyłania się ważny parametr, którym jest poddanie unieruchomionego w stałym miejscu człowieka na oddziaływanie radiacji geopatycznej tła terenu – ekspozycja.

STREFA, STREFY – w podziale szczegółowym są to obszary o jednakowej charakterystyce wielkościowej parametrów głównego przedmiotu badań.

Strefy tła mogą być łączone, czyli naturalne i przekształcone (moderowane) oraz szczegółowe, dokładnie ustalające rodzaje stref. Granice stref mogą być dwojakie: naturalne, takie jak np. rzeczywisty obrys strefy cieku wodnego lub brzegów rzeki na powierzchni ziemi oraz uśrednione, jak strefy jednakowego, średniego natężenia promieniowania (np. cieków) na założonym normatywnie poziomie. Stosuje się również pojęcie „podstrefy”, obejmującej strefę mniejszą obszarowo, a występującą w obrębie podstawowego podziału.

IZARYTMY – są to linie rozgraniczające strefy (obszary) o jednakowej charakterystyce, a opracowanie planów w ten sposób nazywa się metodą izarytmiczną. Linie te łączą na mapach punkty, którym przypisane są takie same wartości liczbowe. Metoda izarytmiczna jest stosowana przy kartograficznym opracowaniu różnych zjawisk fizycznych i innych. Przykładami specjalistycznymi są: izotermy, izobaty i poziomice (na mapach fizycznych). Dla krzywych służących do odwzorowania graficznego poziomu obciążeń tła radiacją geopatyczną właściwym jest termin „IZORADY”, wprowadzony znaczeniowo od „radiacji”.

EKSPOZYCJA DOBOWA – jest to wiodący parametr do kwalifikacji terenów, którego wykładnię stanowi czas poddania unieruchomionego na jakiś czas w jednym miejscu pobytu człowieka (łóżko, stanowisko pracy, biurko, ławka szkolna itp.) na oddziaływanie radiacji geopatycznej. Parametr ten wyrażany jest ilością godzin unieruchomienia na dobę.

$E_d = n \text{ godz/dobę}$

Parametr ten jest istotny również przy hodowli zwierząt lub składowaniu wrażliwych materiałów.

WRAŻLIWOŚĆ FUNKCJI – stanowi pojęcie technologiczne, oznaczające główny cel, jaki spełnia człowiek lub przedmioty gospodarcze przebywające w danym miejscu.

Określenie stopnia wrażliwości wynika więc ze wskaźnika ekspozycji dobowej i może być wzmocnione lub osłabione osobistymi cechami głównych użytkowników.

Najwrażliwszą funkcję posiadają szpitale, gdzie ekspozycja dobową (pacjent często przebywa nieruchomo) wynosi: $E_d/\text{max}=24\text{h/dobę}$ (należy również uwzględnić obniżoną odporność organizmu pacjenta, chorego).

Mało wrażliwą funkcję posiadają np. parkingi, gdzie ekspozycja dobową użytkowników nie przekracza: $E_d < 0,5 \text{ h/dobę}$ i na dodatek są oni praktycznie cały czas w ruchu.

INTERPRETACJA I WNIOSKI INTERPRETACYJNE w pracach związanych z jakościową oceną zjawisk, przedmiotów i stref pod kątem istotnych potrzeb człowieka może występować różna ilość czynników wchodzących, lub branych pod uwagę przy pełnej ocenie. Najprościej jest wówczas, kiedy występuje jeden czynnik – wtedy jeden pomiar stanowi podstawę do oceny. Przy wielu czynnikach szuka się „wspólnego mianownika”, pozwalającego na sumowanie wartości składowych. Takim wspólnym mianownikiem jest stosowanie do ocen systemu-skali SRW

Dobry rzeczoznawca powinien jednak poza mechanicznym obliczeniem, które charakteryzuje statyczne elementy oceny i użytkowania, wziąć pod uwagę i opisać występujące inne elementy m.in. dynamikę rozwoju, sezonowość itp.

PROGNOZOWANIE ZMIAN TŁA TERENU po zrealizowaniu planowanej inwestycji – jest ostatnią, ale ważną częścią oceny wartości biocenotycznej terenu. Prognoza powinna obejmować przewidywania, jakie zmiany tła terenu nastąpią po ingerencji w głąb ziemi, posadowieniu budynków, założeniu głębokiej instalacji.

Z reguły dużym zmianom lub likwidacji ulegają cieki na płytkich horyzontach. Przykład stanowić może budowa Metra w Warszawie, które zmieniło cały układ cieków wodnych, nawet głębszych, w odległości rzędu 300 m, co stwierdzono w trakcie badań tła na ul. Batorego. Prognoza powinna obejmować przewidywane zmiany na terenie inwestycji i ich zasięg na tereny sąsiadów.

DZIAŁ 4

MODEROWANIE TŁA

Moderowanie • Moderator • Ekran radiestetyjne • Zasięg moderatora •
Moderowana /zmoderowana/ strefa • Stałość strefy zmoderowanej • Zjawisko brzegowe

MODEROWANIE (moderator) – jest terminem używanym m.in. w akustyce dla określenia częściowego wytłumienia i złagodzenia. Jest trafniejszym określeniem, niż żargonowe „odpromieniowanie”, czy nieściśle „neutralizowanie” lub „ekranowanie”.

MODERATOR – jest to nazwa ogólna urządzeń technicznych lub odpowiednio dobranych środków naturalnych, dla uzyskania strefy zmoderowanej. Nazwy żargonowe np.: „odpromiennik”, lub ograniczone jak „ekran radiestetyjny” stanowią jeszcze rodzaj nazwy handlowej.

Moderator jest urządzeniem obniżającym poziom spektrum geopatycznego do wielkości, która jest optymalna dla organizmu człowieka. Łagodzi on warunki przebywania w silnym polu promieniowania ziemskiego. Przywraca on jednorodność promieniowania tam, gdzie jest ono zniekształcone. Moderator ma parametry techniczne odpowiednio dobrane do wrażliwości przeciętnego człowieka, choć bywają przypadki, że dla wyjątkowo wrażliwych osób dobiera się lub buduje moderator o podwyższonych parametrach.

Moderator taki powinien mieć mały zasięg, aby nie ingerować w tło osób o wrażliwości przeciętnej.

EKRANY RADIESTEZYJNE – stosunkowo największa grupa moderatorów, są to urządzenia techniczne lub naturalne, służące do obniżenia spektrum geopatycznego w charakterystycznym dla danego ekranu zasięgu, do poziomu potrzebnemu przeciętnemu człowiekowi do zdrowia i dobrego samopoczucia. Ze względu na zasadę działania rozróżnia się główne typy ekranów. Są nimi:

- absorpcyjne, które pochłaniają promieniowanie, w związku z tym wymagają okresowego lub ciągłego rozładowywania
- odbijające, zmieniające lub przesuwające promieniowanie
- działające na zasadzie interferencji (nakładania się fal)

ZASIĘG MODERATORA (ekranu radiestezyjnego) – jest to wielkość promienia (w metrach), mierzona od środka dobrze wstrojonego ekranu do granicy (płynnej) obszaru, w którym są spełnione wymagane warunki moderowania (2-3° do około 5-8° SRW).

Charakterystyka pełna obejmuje pomiar poziomy zasięgu jak i jego wysokości.

Aktualnie konstruuje się ekrany o zasięgu pożądanego kształtu: płaskie dla zabudowy niskiej i wysokie dla wieżowców.

MODEROWANA /ZMODEROWANA/ STREFA – jest to przestrzeń objęta moderowaniem tła, w której są spełnione wymagane warunki moderowania. Najmniejsze strefy moderowane uzyskuje się w granicach zasięgu jednego ekranu, większe w granicach ekranów specjalnych lub całego systemu zestrojonych ze sobą moderatorów (ekranów itp.)

STAŁOŚĆ STREFY ZMODEROWANEJ – to stałe, niezmiennie utrzymywanie się korzystnych warunków po świadomym przekształceniu środkami naturalnymi lub technicznymi tła, w celu uzyskania strefy (zmoderowanej), o założonym niskim poziomie obciążenia radiacją geopatyczną.

Stałość strefy zmoderowanej zależy od właściwego dobrania i wstrojenia środków moderujących, ich trwałości technicznej (ewentualnej konserwacji) i nie zmieniających się warunków ogólnych, które tworzyły tło pierwotne.

ZJAWISKO BRZEGOWE – jest to zaburzenie energetyczne wyższe od poziomu tła, występujące pierścieniowo wokół źle wstrojonego moderatora (ekranu).

DZIAŁ 5

RADIESTEZJA – POJĘCIA PODSTAWOWE

Promień podstawowy • Promień mózgowy • Promień świetlny • Promień świadka • Promieniowanie główne • Promieniowanie boczne • Promień łączący • Prawo Biskupa • Promieniowanie kształtu • Pole promieniowania • Świadek radiestezyjny • Kolory radiestezyjne • Promieniowanie materii • Promieniowanie barwy • Remanencja • Sympatia harmonia zgodność • Reakcja organizmów żywych • Reakcja materii nieożywionej

PROMIEŃ PODSTAWOWY – jest to promień, który każde ciało emituje w otaczającą przestrzeń, którego kierunek tworzy właściwy dla danego ciała kąt z osią północ – południe, a jego odchylenie od poziomu ma wielkość stałą.

Promień ma długość, która jest proporcjonalna do masy ciała, a przy tej samej wadze różnych ciał do siły ich promieniowania.

PROMIENŃ MÓZGOWY – nazywany również promieniem mentalnym, emitowany świadomie dla uzyskania kontaktu z przedmiotem badań /obiektem/, wraca do mózgu radiestety, który jest odpowiednio nastawiony na jego odbiór. Promień ten jest dość intensywny, ale w niektórych przypadkach zanika. Promień mentalny wskazuje obecność poszukiwanego obiektu, jego naturę, odległość, kierunek, położenie oraz inne parametry.

PROMIENŃ ŚWIETLNY – jest efektem odbijania promieni słonecznych i innych źródeł światła od powierzchni materialnych obiektów. Promień odbity od powierzchni danego obiektu jest bardzo krótki. Zjawisko to ma zazwyczaj charakter zakłócający prowadzenie prac radiestezyjnych.

PROMIENŃ ŚWIADKA – jest to wysłanie promienia radiestezyjnego każdego ciała w kierunku innego ciała, tego samego rodzaju jak ono same. Promień świadka można zaobserwować także wówczas, gdy ciała są podobne.

PROMIENIOWANIE GŁÓWNE – promień główny – jest to promieniowanie pionowe nad ciekami wodnymi, powstające w wyniku tarcia wody o podłoże. Promieniowanie to jest szkodliwe dla organizmów żywych i materii nieożywionej. Według prof. L. Radwanowskiego promieniowanie nad ciekami wodnymi ma strukturę wieloskładnikową i składa się m.in. z fal akustycznych, fal Alfvena i innych.

PROMIENIOWANIE BOCZNE – jest to promieniowanie zwiastujące, rozchodzące się pod kątem 45 stopni w stosunku do „powierzchni” płynącego pod ziemią cieku wodnego. Promieniowanie boczne powoduje pojawienie się reakcji różdżki lub wahania przed i za promieniowaniem głównym cieku (jest od niego dużo słabsze)

PROMIENŃ ŁĄCZĄCY – biegnący od każdego z ciał, ustawiający dwa jednakowego rodzaju ciała we wzajemnym związku. Składa się z dwu promieni, biegnących od każdego z ciał po jednym, które spotykają się w pewnym punkcie, z połączenia którego można odczytać dalsze informacje m.in. odnośnie masy obu ciał.

PRAWO BISKUPA /BISHOFA/ – wykorzystuje się szczególnie w poszukiwaniu wody dla określenia głębokości cieku. (vide promieniowanie boczne). Punkt odbioru promieniowania bocznego (45°) z punktem położonym ponad ciekiem tworzy drugie ramie trójkąta prostokątnego; ponieważ oba ramiona przy kącie 45° są sobie równe, wielkość ta równa się głębokości położenia cieku.

PROMIENIOWANIE KSZTAŁTU – jest to dziedzina badań, zajmująca się wpływem brył geometrycznych ma zmiany w promieniowaniu tła w strefie tych brył oraz wpływem tego na organizmy żywe. Do określenia tego rodzaju oddziaływania stosowana jest też niekiedy nazwa: „efekt energetyczny konfiguracji geometrycznej”. W promieniowaniu kształtu badane są też skutki oddziaływania brył i figur geometrycznych na materię oraz mechanizmy powstawania tych oddziaływań.

POLE PROMIENIOWANIA, POLE RADIESTEZYJNE – jest to przestrzeń wokół przedmiotu, substancji, ciała, w której odbierane jest promieniowanie.

ŚWIADEK RADIESTEZYJNY – jest to przedmiot lub substancja, która zgodnie z zasadami śladu wykazuje promieniowanie radiestezyjne takie, jak osoba lub rzecz, którą reprezentuje. Jako świadek radiestezyjny stosowane są najczęściej: zdjęcie, włos, naskórek, paznokieć, fragment odręcznego pisma, rękawica lub inna część garderoby (przed wypraniem), albo próbka materii, będącej przedmiotem badań.

Świadek radiestezyjny wykorzystywany jest do stawiania diagnozy, poszukiwań, różnego rodzaju oddziaływań paramedycznych, a także w badaniach teleradiestezyjnych.

KOLORY RADIESTEZYJNE – nie są kolorami spostrzeganymi gołym okiem ludzkim, lecz stanowią pojęcie umowne, stosowane w radiestezji, pozwalające na klasyfikację i porównanie emisji różnego rodzaju promieniowania. Noszą one takie same nazwy, jak barwy pasm widma słonecznego, choć nie są z nimi bezpośrednio fizycznie związane. Kolory radiestezyjne rezonują w odpowiednich miejscach na wahadle uniwersalnym, przy doborze właściwego węzła oraz na stosownej długości sznurka wahadła neutralnego. Uporządkowane one są w odpowiedni szereg: biel pełna – B oznacza równowagę poprzez: ultrafiolet /UF/, fiolet /F/, indygo /J/, niebieski /N/, zielony /Z/, żółty /Ż/, pomarańczowy /P/, czerwony /Cz/, czarny /C/, aż do „szarego” /Sz/ /zwanego również „zielenią ujemną”/

PROMIENIOWANIE MATERII – wynika z promieniowania własnego, jakie dana materia wysyła i które jest tylko jej właściwe i zależy od budowy i składu chemicznego. Jest ono charakterystyczną właściwością stałą, jeśli w strukturze chemicznej lub fizycznej nie wprowadzono zmian.

PROMIENIOWANIE BARWY – wynika z zabarwienia obiektu lub materii, odbieranego optycznie jako określony kolor. Jest ono najczęściej stałe i nazwane taką barwą, jaką widzi oko ludzkie.

REMANENCJA (prawo remanencji) – jest to zjawisko pozostawiania śladów po przedmiocie, usuniętym z dotychczasowego miejsca pobytu. Nazwana jest także „prawem pozostałości radiestezyjnej” lub „prawem cienia”. Prawo to mówi o tym, że każde ciało pozostawia po sobie, na podłożu gdzie spoczywało, ślad radiestezyjny, nad którym przyrządy radiestezyjne będą reagować podobnie, jak nad właściwym przedmiotem.

ŚLAD – cień po pewnym czasie zanika. Długi ślad pozostawiają: człowiek, zwierzęta, przedmioty metalowe (złoto), a najkrótszy lekkie przedmioty drewniane i papier.

SYMPATIA, HARMONIA, ZGODNOŚĆ (prawo sympatii) – służy do określania wzajemnego związku między dwoma obiektami, wzajemnej sympatii dwóch osób lub oceny nastawienia jednej osoby do drugiej, a także może być porównywaniem, wykrywaniem fałszerstw, sprawdzianem działania, wyborem lekarstwa dla danej osoby, wyborem pożywienia, ziół itp. W prawie sympatii wykorzystuje się odkryty przez ks. Abbe Mermeta promień świadka. Jeśli między dwoma przedmiotami umieścimy wahadło, będzie ono wykonywało obroty zgodne z ruchem wskazówek zegara, lub wyraźne oscylacje, łączące te dwa przedmioty, to taki ruch wahadła należy interpretować jako pełną harmonię i zgodność między nimi. Pionowe oscylacje rozdzielające te dwa przedmioty, to niezgodność i negacja. Każdy inny ruch wahadła interpretuje się jako obojętny.

REAKCJA ORGANIZMÓW ŻYWYCH NA RADIACJĘ GEOPATYCZNĄ – jest to efekt biologiczny i biofizyczny oddziaływania cieków wodnych, uskoków geologicznych i szczelin oraz układu promieniowań sieciowych na świat materii ożywionej. Skutki tego oddziaływania są jednoznacznie negatywne. Intensywne badania wpływu promieniowania

geopatycznego na organizmy żywe (a także materię nieożywioną) są prowadzone w większości krajów wysoko rozwiniętych, a ich wyniki znajdują praktyczne zastosowanie, zwłaszcza w biocenocie.

REAKCJA MATERII NIEOŻYWIONEJ I KONSTRUKCJI NA RADIACJĘ GEOPATYCZNĄ –

jest to efekt oddziaływania cieków wodnych i innych radiacji geopatycznych na materię nieożywioną i obiekty budowlane. Do najważniejszych zjawisk fizycznych, występujących w strefach zadrażnień, mających wpływ na materię nieożywioną i konstrukcje należą:

- różnice temperatur gruntu w porównaniu z miejscem wolnym od promieniowania
- podwyższona wilgotność gruntu
- odmienne potencjały elektryczne powietrza
- przewodność jonów dodatnich w powietrzu nad strefą
- długie fale o najniższej mocy
- wpływ na natężenie pól elektromagnetycznych pochodzenia technicznego
- inne zjawiska fizyczne

Wymienione zjawiska powodują m.in. przyspieszoną korozję konstrukcji, szybsze zużycie materiałów, pękanie budynków, nadmierne zawilgocenie, korozję tynków itp.

DZIAŁ 6

TECHNIKA I PRAKTYKA RADIESTEZYJNA

Różdżkarstwo • Rbdomancja • Teleradiestezja • Sensytywność • Wrażliwość radiestezyjna
 • Uwrażliwienie radiestezyjne • Fading • Radiestezyjne badania • Prawa radiestezyjne •
 Konwencja mentalna • Metoda fizyczna • Metoda mentalna • Liczba seryjna •
 Kolumny pionowe • Inerwacja

RÓZDŹKARSTWO – jest to licząca tysiące lat technika poszukiwania ujęć wody, złóż mineralnych itp. oraz lokalizowania radiacji geopatycznej dla wyboru optymalnych miejsc osiedleńczych za pomocą różdżki.

Termin ten pozostał w użyciu mimo rozszerzenia przyrządów przede wszystkim o wahadła. Czasem termin ten stosuje się zamiennie z określeniem „radiestezja”

RABDOMANCJA – to dawne określenie różdżkarstwa. W starożytności kojarzono ją z wróżbiarstwem i czarnoksięstwem, stąd też rbdomancie przypisywano posługiwanie się różdżką czarodziejską. W wiekach średnich rbdomancja była rozumiana jako sztuka poszukiwania wody i złóż mineralnych. Współcześnie termin ten używany jest dla określenia wczesnej fazy rozwoju radiestezji.

TELERADIESTEZYJA – jest to metoda badań zjawisk radiestezyjnych na odległość nie ograniczoną w czasie i przestrzeni. Jest ona najciekawszą dziedziną poszukiwań, stale wspomagającą radiestezję. Wymaga głębokiej koncentracji, dużej wiedzy oraz dobrego przygotowania się do każdego badania. Niektórzy radiesteci kwalifikują teleradiestezję do działów radiestezji na równi z innymi. Jednak teleradiestezji nie można zaliczyć do podziału na geotronikę, biotronikę, fitotronikę ponieważ jest to technika wykonywania, a nie rodzaj badań.

W pracach teleradiestezyjnych wykorzystuje się „świadka”, mapy, plany, zdjęcia, szkice, tablice anatomiczne itp. Wszelkie materiały pomocnicze służą wyłącznie do skupienia myśli, a ich wybór zależy od celu, który zamierza się osiągnąć. Prekursorem teleradiestezyjki był ks. A. Mermet.

Istnieje kilka hipotez natury modelu, który człowiek potrafi analizować:

- model nadajnika i odbiornika nieznanymi energiami
- model oddziaływania fizycznej energii o znikomej mocy
- model oddzielania świadomości od ciała (struktury), czyli umowne podróże w przestrzeni, bez ograniczeń czasu i odległości
- model zorganizowanej sieci, otaczającej cały świat, dającej możliwości połączenia między poszczególnymi elementami. Oprócz praw przyrody istnieje prawo krążenia energii i wymiany informacji
- radarowy system rozpoznania – odbiorca dociera do źródła swoim promieniowaniem (własną energią), wzbudzając emisję radiacji, niosącej żądaną informację.

SENSYTYWNOŚĆ – jest to ogólna wrażliwość na odbiór radiacji. Objawy tej wrażliwości są różnorodne i towarzyszą człowiekowi, jako podświadome odczucie. Sensytywność jest źródłem uzdolnień radiestezyjnych i na niej jest oparta ocena radiestety o średniej, dużej lub bardzo wysokiej sensytywności.

WRAŻLIWOŚĆ RADIESTEZYJNA – jest to zmysł czucia i widzenia w zakresie szerszym niż przeciętny – nazywany radiestezyjnym.

Wrażliwy organizm szybciej i bardziej odczuwa wszelkie radiacje, w tym też płynące z Ziemi, kosmosu, przedmiotów, ale także silniej reaguje na przebywanie w strefie radiacji.

UWRAŻLIWIENIE RADIESTEZYJNE – jest to indywidualna, różna wrażliwość na otaczające nas radiacje. Jest to również podwyższenie się stopnia wrażliwości w trakcie badań. Niestosowanie osobistej blokady i zasad BHP w trakcie intensywnej pracy może doprowadzić aż do szkodliwej nadwrażliwości.

FADING – jest to okresowy zanik wrażliwości radiestezyjnej, spowodowany chorobą, zmęczeniem, przygnębieniem, wrogą atmosferą, zakłóceniami i ruchami geologicznymi (trzęsienia ziemi). Fading trwa zazwyczaj od kilku sekund do kilku minut, a czasami parę dni. Stąd wszelkie badania należy przerwać, potem powtarzać wielokrotnie dbając o częsty wypoczynek podczas pracy radiestezyjnej.

RADIESTEZYJNE BADANIA – to czynności związane z uzyskaniem kompleksowych informacji wg postawionego planu i założonego programu, dotyczących przedmiotu badań. Przedmiotem badań mogą być ludzie i zwierzęta, obiekty i materia nieożywiona, jak również stosunki sytuacyjne (poszukiwania), jakościowe, ilościowe i inne. Do badań zalicza się też ćwiczenia doskonalące umiejętności lub doświadczenia radiestety.

Badania stanowi świadomy odbiór radiacji oraz interpretacja doznań, odczuć i wrażeń. Badania radiestezyjne wymagają przepływu energii między badającym, a badanym obiektem. Metodą uświadamiania sobie faktu odebrania przez organizm radiestezyjnego promieniowania jest dostrzegalny ruch różdżki lub wahadła, ewentualnie doznanie ciepła, zimna, mrowienia, widzenia itp. Zamknięciem badania jest interpretacja, a następnie opis wyników.

PRAWA RADIESTEZYJNE – w działalności radiestezyjnej stosuje się m.in. prawa: remanencji, sympatii, biskupa, serii. Znajomość i właściwa interpretacja praw radiestezyjnych pozwalają uniknąć błędów i pomyłek podczas prowadzonych badań.

KONWENCJA MENTALNA – to wewnętrzna umowa, określająca znaczenie ruchu przyrządów. Jest to swoisty indywidualny język radiestety, zakodowany w podświadomości, wynikający z osobistej wrażliwości i doznań. Jest to też swoista „praca z komputerem”. Indywidualna konwencja, której wybór pozostawia się podświadomości, nie zmieniana (poza doskonaleniem) stanowi o powodzeniu wykonywanych czynności radiestezyjnych. Raz ustalonej konwencji nie należy zmieniać. W badaniach radiestezyjnych bardzo ważny jest jednoznaczny sposób formułowania pytań. Jest to rozmowa z samym sobą, więc najlepiej pracuje się w zupełnej ciszy i spokoju, w miejscach wolnych od zaburzeń energetycznych, w tym bezpośredniego oświetlenia przez słońce.

METODA FIZYCZNA – nazywana też metodą biernej pracy wahadła. Polega na umieszczeniu go nad badanym obiektem, dokładnej obserwacji jego zachowań, skrupulatnym opisywaniu ruchów, z podaniem ich liczby i kierunków, a następnie na interpretacji i poznaniu ich znaczenia dla przedmiotu badań. Ta metoda pracy może być stosowana tylko przez doświadczonych radiestetów.

METODA MENTALNA – jest najbardziej znana i popularna. Nazywana jest też metodą aktywnej pracy wahadła. Jest ona pewnego rodzaju językiem i kodem porozumiewania się z własną podświadomością i wymaga niezmienniej konwencji mentalnej. Od precyzji i dokładności pytania zależy tu precyzja i dokładność odpowiedzi. Zadawane pytanie winno być krótkie i precyzyjne. Nie musi być zredagowane i wypowiedziane słowami, wystarczy je mieć w myślach i wyobraźni. Zastosowanie metody mentalnej pozwala na natychmiastowe otrzymanie żądanej odpowiedzi, bez zniekształceń przez jakiegokolwiek uboczne wpływy. Podstawą tej metody jest podświadomość, z której należy nauczyć się korzystać.

LICZBA SERYJNA – prawo serii – jest to liczba cykli obrotów wahadła, charakterystyczna dla danej substancji i pozwalająca na jej identyfikację. Liczbę seryjną aktualnego rozpoznania każdy radiesteta ustala dla siebie indywidualnie. Silne oscylacje wahadła, po ruchach wirowych, wskazują tzw. promień podstawowy. Ks. Mermet podawał liczby seryjne dla: żelaza – 4, srebra –6, wody –7, kamienia polnego –10, złota – 11, węgla – 30 itp.

KOLUMNY PIONOWE – są to charakterystyczne ruchy wahadła, bezpośrednio nad badanym obiektem. Te same reakcje sprzętu radiestezyjnego można zaobserwować pod badanym obiektem. Jeśli jakieś zmiany magnetyczne zakłóca równowagę w otoczeniu obiektu, to wszystkie zjawiska pionowe przestaną istnieć, dając początek różnym przypadkowym ruchom wahadła

INERWACJA – jest to spowodowanie ruchu wahadła lub różdżki przez autosugestię, wpływającą z oczekiwania i pragnienia osiągnięcia określonej reakcji. Myśl o ruchu – tworzy ruch. Skuteczną ochroną przed fałszywą reakcją przyrządu radiestezyjnego jest założenie, że chce się poznać obiektywną prawdę, bez względu, czy się ona będzie nam podobać, czy nie.